

השוחט פרק שני חולין

ל. עין משפט
נר מצוה

ל' א מיי פ"ה מהל'
פסול' המוקדשין
הל'ה:
ל" ב מיי פ"ה מהל'
ערכין וזרמין הל'ה:
סמג עשין קל':
ל"ג ג מיי שס הל'ה:
ופ"ב מהל' שאר
אבות הטומאה הל'ה:
ל"ד ד ה ז מיי פ"ה
מהל' שחיטה הל'ה:
סמג עשין סג טו"ע ו"ד
סי' כ"א סעי' ג:

רבינו גרשום

לאלעזר דאמער
לשטיטא אלס
לפולס באהשיידער דפריה
בנון דרשטעה חד גבירא
לכומר
לכשני שוורצן
לששטש מיטן מאדן אדער
לענוף סודר אהר ונקשטש
לסמן אהר תעקט בסודר
לסחור דודער קאמ לא
למסור סודר בראר מאטמ
לדאנע לשטיטא
לבסוף: לא לעולם אינה
לשטיטא אלץ לבסוף.
לא קען'ן דא מצינ'ן
לא פליג'ן בזה שהענין
בפסול דפריה אף מירא
לוי: אותיות רב אדיי רב
אבין ובמערד לשמו פטור
זכור הכי כסרינן פס
ואברו התפריש אהל תחתיו
ונמצא במערד (כלומר) המין
שחטו במערד נעל האמין
לשם פסח פטור שחט
פסול הוא לשם לא לשמו
שחטו לשם שלמים על
שחט חייב דמאכבעה עשר
ואילן כשמתחיל המין
לזרע בין הערביים אף
שוחרטין שום וזכר על חמץ
למיא מירא ואפי' שלמים.
שעטת מיא פסח אפס
ימות השנה בעי עקירה
לכומר לא חשבו שלמים
ללמיא קרן שמו שלמים
ושוחרטו לשום שלמים
ולפיכך פטור דהויא נחוש
ששטתו לשמו ולא חשבו
אלמנים אלא פסח פסול
שכבר עבר זמנו של פסח
לוי: קריל דכי האי הונא
שחט שכבר התפריש דלא
תחתיו ונמצא במערד דלא
בעי עקירה לבסוף עקירה
חשוב שלמים ואמאי פטור
לשם על חמץ ואמר
ר' חייא רב גמדר אמר
רבנן דלוקא מפי תורה
וכו' לוקא אמרי תורה
של רבנן בנון שהיו
בעלים טמא מתיב כלומר
לוי: כנסרינן דתורה
דאבר פסחו והתפרישו
אהל תחתיו ונמצא במערד
ושוחרט על חמץ
פטור דהוא ודאי חייב
דחשובו שלמים בלא
עקירה אלא כגון שהיו
בעלים טמא מתיב דנחשו
לפסח בני דסתמא ואמר
לוי: אף לפיכך פטור: ו
מברתא אינה לשטיטא אלא
לכשני כיון דרשחא בה
פורתא אידית לוי מפסח
לכומר אידית לוי מפסח
שני שאין יכול להשאיר
לוי: אבין נחוש שכבר התחיל
לשחטון אף חשוב פסח
ואדיי סמן אהר כי קא
שחט שלמים אף שחט
ומפריש אלא ששחט מדרחינן
לוי: דישנה לשטיטא
מחללה ועד סוף לפיכך
ל' התחיל לשחט קצת
ליה לפסח ולחמץ קצת
לוי: פסח פסול ופטור.

٧

והיונין בה מעמא דשלא לשמו הא סתמא פטור. כן הוה גירסת הקונטרס וקשה לדלדייק מסיפא נידוק מרישא איפכא טעמא דלשמו הא סתמא חייב אלמא דלא צענין עקירה וזרוב ספרים ישינס גרסין והיונין צה לשמו אלמאי פטור פסח בשאר ימות השנה שלמים הוא ש"מ צעי עקירה פסח דאי סתמא לא צעי עקירה א"כ פסח הוי שלמים וכפר כשחטנו לשל פסח מדי דכזהו לשלמים ודאי שחטנו לשל פסח דכשרין: **בדמי** פסח מי אידחי. ואם תאמר ממה נפשך אידחי גם מדמי פסח דמי שחט פורתא אינה ראיה לפדות אלא לכללים ואין פודין קדשים להאכילן לכללים ואם לאמר פדיון גומר שחיטתו אם כן הויה לה חולין בעורה ואסורין אכילה ויזיל דמי אחר פדיון ויזילא חוץ ויגמור גם שחיטתו: **והתנן** שחט בה שנים או רוב שנים ועדיין היא מפרכסת הרי היא בחיה **לכ** דבריה. **אין** המשהה כן בשום מקום אלא לדייק לה מתניתין דהעור והרוטב (לקמן פ"ב): דתנן השוחט צהמה טמאה לעובד כוכבים ומפרכסת טממאה טומאת אכולין **לכל** כל טומאת צלותא **השוחט בשנים או ב'** מקומות. פירש בקונטרס חמך

כאן וחזר והסתחיל לחתוך למעלה אל
למטה וקשה דאס אין רוב במקום
אחד היאך שחיתמו כשרה ואס יש
רוב במקום אחד א"כ שחיתה מפורעת
היא וז"ל דל"ג דיש רוב במקום אחד
לא הוי שחיתה מפורעת דבשאלת חתך
הסימן לא למעלה מצית השחיתה
ולא למטה אז היא שחיתה מפורעת
דצית השחיתה מיריות רווח אל
כשחתך למעלה אז למטה לא מיריות
ואינה מפורעת וכי פריך משנים
אוחזין בסכין ושוחטין לא הוי מצי
לשויי דהא כששחט כל אחד רוב
האחד היא מפורעת דמ"מ כשקדם
האחד ושחט רוב וחזירו לא שחט
עדיין אלא מיעוט אינה מפורעת
ופסקה וכיון דכבר נפסקה חו לא
הדרא ומתכשרא כשגם חזירו גמר
הרוב ובשאלתו דרב אחאי (פ"ט)
ז' או ג' מקומות כגון שלל אופן
מקומות דהיקף של סימן כגון שחתך
סביב סביב כאן מעט וכאן מעט
בצבעת אחת בקנה וכיוצא בו בושט
וזין הכל יש רוב ועוד פירש בשאלות
שאפילו חתך מיעוט הקנה למעלה
לד העור וחזר ושחט מיעוטו למטה
לד אחר אז שלא כנגד אז דכשרה
כיון דצין הכל יש רוב ורבינו חננאל

פירש' צ' או ג' מקומות כגון רוב הקנה למעלה ורוב הוושט למטה ולפירושו לא משכתם שלשה מקומות: **בתיב** רבי אצער שנים ואוחיון בסבין ושוחטין. לפירוש רבינו מנאל והשאלמות לא צעיי לשנויי דהכא כששחט האחד הרוב דהא משמע שהשחיטה כשרה על ידי שתיים: **דלמא** סמכ' אהרדי ולא עבדי רובא. לפירוש הקומטרס כל אחד לא ישחוט רוב ולפירוש השאלמות צין שניים לא יעשו רוב: למדתנו

לא גרסינן: **מדמי פסח**. ראו! הוא לימכר קודם גמר שחיטה וכיון דחוי לרמי פסח סתם שחיטה ידידי כולה לפסח: (ויקרא טו) והעמיד את הבהמה לפני הכהן והערץ הכהן כן יחזור והתחיל לשחוט למטה או למעלה: **מפורעם**. מגולה חותך צ' מקומות: **צ' אוחיון צסין**. קס"ד צ' קינין אחד לה ואחד למטה דנקטי סבינא בצלכסון: **אי הכי** לשון קטיוני הוא: שמה

ספסימאטה. שיש משנה וצרייחא הרבה שאמר ר' אלעזר בר' שמעון דמזבח דמזבח נמי אמרה וגמרא גמיר לה ר' יוחנן מרביה דהא ר' אלעזר ליפלוג ולרבנן ליפלוג. ועוד לר' אלעזר גופיה ליפלוג.

בגון לשחטה חד גזרזא צברי קודר
 עבדמאנע שחיטה זא חזרי ונטל קודר
 וסמארשא ועטפו צקודר אחר ומדלא
 עבדמאנע ש"מ תרווייהו מיטמו דשינה
 ונלשעמאנע ממחלה ועד סוף: אלא.
 אלא מתוך כרז יוסף אלא הכי תריך
 צברה פקולה אינטריך ליה
 דאשמועינן דאע"ג דנפסלה
 קודם מהיהו קודם פקולה פרה עליה
 ונטמא ונכבדה לא כבדה לא
 אי שנה לשחיטה ממחלה
 סוף אי אינה אלא לצבור:

וּבְמוֹעֵד נִשְׁמַר פֶּטוּר. בְּשֹׁחַט הַפֶּסַח
עַל הַחֶמֶץ קָא' בְּפֶקֶד תָּמִיד נִשְׁחַט
(פֶּסְחִים סג.) וּמִרְצִינ' הָחֵם [עד.] לִשְׂאֹר
וְזֹחִים שֶׁחֲטָנוּ בְּפֶסַח עַל הַחֶמֶץ שְׁלוּקָה
וְעֹלֶיהֶן מֵשׁוּם לֹא תִשְׁחַט עַל חֶמֶץ"
וְקֹאֲמַר ר' שְׁמַעוֹן שֶׁהַשּׁוֹחֵט פֶּסַח
בְּחֶמֶץ הַמוֹעֵד כֹּהֵן שֶׁאֵדָבָר לְבָרְכָהּ
עֲשֶׂר וְהַקְרִיב בָּהֶן תַּחֲטִּיף וְנִמְאָל
הֵרָאָשׁוּן בְּמוֹעֵד וַשְׁחַטוּ לָשׁוּמוּ עַל הַחֶמֶץ
דְּהֵא זֶכֶּה פֶּסוּל הוּא דְּלֹא חִזִּי
שֶׁלֹא בִּזְמוֹנוֹ לָשׁוּמוּ: שֶׁלֹא לָשׁוּמוּ.

דשחטו לשם שלמים: חייב. דפסח
 דלאחר זמנו קרב שלמים וזה ששחט
 לשלמים זבח כשר הוא ומדקתני שלא
 לשמו היינו מכלל דרישא דקתני לשמו
 פטור היינו דשחטיה סתמא וסתמא
 דקתני לשמו דאי לשמו דוקא קאמר הו
 סתמא חייב קשיא סיפא דלא מחייב
 ליה אלא בשלא לשמו בהדיא. וגרסינן
 והיונין בה טעמא דשלא לשמו הו
 סתמא פטור: והיונין בה. בסתמא
 אלאמי פטור: הו סתמא שלמים
 הוא. דנפקא לן מוחזקת פסח לה'
 דהאלין לאן ובקרי' דמותר פסח קרב
 שלמים בפסחים (דף ע:) ובמנחות
 (דף פג:) ובזבחים בפ"ק (דף ט:).
 ש"מ. מדקרי ליה גפסכול דפסח
 דבשאר ימות השנה דעי למיעקר שם
 פסח מינייה וכל מה דלא עקר פסח
 הוא וכי שחטי ליה חלה בזמניה הו
 פסח פסול ומיפלב פליגי בה בפסחים (דף
 ע:) וא"ר חייא בר גמדי גורקא.
 תשובה זו שאני משיב מפי חבורה
 ואמרתי לעולם לא דעי עקירה והאי
 דמשמע דדעי עקירה: גוון שדיו
 בפסח ראשון מומא
 צבועים ופסח זה לא דחה ממחמת
 מצידי אלא ממחמת צבועים שנדחו
 ממחמת טומאה לפסח שני והאי פסח

[illegible]

מסורת הש"ס

(א) פסחים סג, (ב) פסחים
 (ג) ודף עג, (ד) לקמן קיז;
 (ה) [ועיין חו"ס' ערכין ד. ד"ה
 ג' ומוס' סוטה כז. ד"ה
 יב אש"י], (ו) [לעיל יט,];
 (ז) [לקמן עמוד ב,];
 (ח) [שמות לד,] (ט) [דברים
 יז,]; (י) [ועיין חו"ס' ז"ק
 יג. ד"ה שחיטה], (יא) [פרשה
 בהעלותך סימן קכד,].

תורה אור השלם

וַיִּחַץ שְׁחוֹט לְשׁוֹנָם
וַיִּמְרָמָה דְּבַר בְּפִיו שְׁלוֹם
אֶת רֵעֵהוּ יִדְבֵּר וּבִקְרָבוֹ
שֵׁם אָרְבוֹ: ירמיהו ט ז

גליון הש"ס

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

[א] וכי תימא בעי העמדה
 הערכה והתנן. "נ"ב ע'
 'טו' ערכין דף ד ע"א:
 [ב] מראש ועטפו בסודר
 אחר. "נ"ב י"א וגמרה:
 [ג] ש"מ מדקרי ליה
 בבה פסול: [ד] וחזר
 להתחיל לשחוט למטה או
 למעלה כגון שלא שהה
 שיעור שהיה בין חתיכה
 לשחיטה. כן מצאתי
 בגליון רש"י כתי' ישן:

איננו לחשיטה אלא לבסוף ואי אכרת אידיח ליה מפסח נהי דמפסח מדיחי מרמי פסח מי מדיחי ולידחי כולמוכור שחוט והדמים יהיו ראויין לפסח שני לפיכך פטור דחשוב פסח ואל שלמים וכי תימא בעי העמדה והערכה כו' דאין יכול לפתור

והתן שחט כה שנים או רוב שנים כו' כלומר יולד להעריף (כלומר) ומצינן שחוט מדרמי שני מדיחי (כלומר) וליפליך פטור: השחוט כשינוי ובושלות מקומות חג בענינו זה שחיתה אכסותי: ו

א"ל שחט כלום מה חג שחט כלום מה חג שחט יאמר עקוב א"ל שחט בעינן דמפורעת. מתיב ר' אלעזר שני אחריו בסבין שני אחריו ב' כסין (כלומר) לא אחי אחד כשינוי בירו ובושלות מקומות חג כלי הראש וזה למעלה ואח שחט

למטה מאחה שחיתה ששחט חברו בקנה השחטה שברה ואמאי והא ליכא שחיתה מפורעת שהקנה נשחט במקום אחד והשחט במקום אחר. א"ל ר' ירמיה משנתנו בסבין אחד ושני בני אדם כלומר לאו כדסברת מאי למעלה ומאי למטה שאחד

הא שחטה אחד ואח שחט למטה בסבין אחי לאי מאי למעלה ומאי למטה ששחטו בסבין אחד עמר אחד למעלה חג וזאח אחד למטה חג הצואר ושחטו שניהם מפורעת: האי לא אחי למעבד ורבא כו' כלומר

היא ששחטת אחיך טומן עך תחבו ששחטת אחיך ורשע ולא אחי למעבד רובא בקנה והאי ששחטת אחי